

Foarte recent apărutul volum de poeme ***Moarte de om. O poveste de viață*** (Editura Limes) l-a impus, oarecum cu mirare că nu era deja hotărât acolo, pe

Ion Zubașcu

În primul rînd valoric nu numai al poeziei optzeciste, dar al poeziei românești contemporane în ansamblul ei. Parcă dintr-o dată, ca și cum s-ar fi ridicat o ceață, trupul de carne și de sînge, tot mai îpuținat al poetului a fost umbrat/luminat de statura poetică voievodală a ființei poetice. E greu să stai în preajma unei asemenea ființe. Am avut prilejul să mă cutremur devastator, în cîteva rînduri, la Sighet, în umbra sinistrei închisori, ori pe malul Tisei cea care curge încă printr-o rană necicatrizată a Voievodatului istoric, sau pe Dealul Doboieș, pe ulițele satului istoric maramureșan reconstituit și “arhivat” de Mihai-Țuțu Dăncuș, în modulațiile tragice ale cîntecului arhaic interpretat de acest Orfeu al Nordului. Al celui Nord spre inima căruia pe oricare dintre văi ai coborî fizic, în fapt urci metafizic. Amîndoi suntem niște dislocați din pămîntul rădăcinilor noastre, trăind această stare de fapt ca pe un exil, dar, absolut teribil, Ion mai are acum de îndurat și exilul sinei sale din propriul trup. A vrut, cum spunea recent în fața unor colegi de generație (dintre cei care mai au încă trup viu în lume), să aducă înapoi, în trup, cuvintele pentru că poezia nu poate fi altundeva decît acolo unde se află omul.

Omul disponibil. Omul disponibil la revrăjirea poeziei, spune poetul. Dar prea fragil în fața staturii colosale a ființei poetice. Profet al extincției dar și vizionar al salvării, eu cred că prietenul și fratele nostru Ion Zubașcu scrie o poezie, caracterizată de Liviu Antonesei (în *Observator cultural*, nr.267/2010) ca fiind “cumplit de dură, de dureroasă și în același timp, foarte frumoasă, de o frumusețe atroce”, nu atît pentru a se salva pe sine, căci el cunoaște prea bine calea mîntuirii, ci pentru a ne salva pe noi, cei ce încă mai trăim în întunericul dezvrăjit din distanța dintre trup și cuvînt. Astfel că, total îndreptățit este Radu Vancu atunci cînd scrie (pe <http://www.romaniaculturala.ro/>): “*La astfel de cărți, și nu la*

cele delicat-calofile ale esteților sensibleriști, cu degetul mic și sprânceană mereu ridicate, se referea axioma lui Dostoievski după care frumusețea va mîntui lumea. Ceea ce înseamnă că Ion Zubașcu, scriind o carte tare dspre o slăbiciune a propriului corp, a învins.” Ion Zubașcu se găsește, în acest punct, aproape (o, Doamne, prea aproape!) de Gheorghe Crăciun.

□□□□ Iată ce-mi scrie oaspetele de azi al Pavilionului, în însoțirea poemului inedit pe care a avut generozitatea să ni-l dăruiască nouă, tuturor: “ **Poemul pe care ți-l trimit are o mică poveste. În 1 ianuarie 2007, cînd România a intrat în Uniunea Europeană, am crezut de cuviință să intru și eu în mine însumi. Prin urmare, mi-am dat demisia cu acea dată simbolică din presă și din alcool, și m-am întors definitiv în literatură, acasă. Mă simt acum mai împlinit ca niciodată în viață, doar citind și scriind cu moartea în spate.**

□□ **Poemul e inedit, îl scot pentru prima dată la vedere, trimițându-ți-l. I l-am dedicat colegului meu de redacție, poetul Marian Draghici (dar aș fi putut la fel de bine să ți-l dedic ție, lui Ion Mureșan, Ioan Es. Pop, Vinicius, Suciu, Radu Vancu și multor altora). Eu n-am nici o autoritate asupra colegului meu să-i spun: nu mai bea! Cum n-am asupra nimănui. Autoritatea mea reală e poezia. Am scris acest poem folosindu-mă de singura putere pe care mi-a dat-o și mie Dumnezeu ”.**

Îți mulțumim, frate! Mai îngăduie, doar, să te întîmpin și eu cu pîinea și sarea poeziei aici, pe pragul Pavilionului de oaspeți.

Vasile Gogea de Sighet și leud, către Ion Zubașcu de Dragomirești

Între nordul memoriei

și sudul din vis

cercetez

hărțile singurătății.

Punctele cardinale

ale Ființei

sunt la locul lor.

Drumurile cruciaților

sunt corect marcate.

Chiar și marșul bunicului

prin Siberia.

Un amiral al iluziilor

într-un port scufundat.

□ **MOARTEA CEA MARE VINE DIN ASIA MICĂ** □ *Lui* □ *Marian Drăghici*

Doamne, Dumnezeule mare

știi bine că tu ești un copil mic

care locuiește în creierul meu

îți faci scutece calde

din circumvoluțiunile lui moi

și eu am turnat peste tine alcool deși am știut de la naștere

că moartea cea mare va veni din Asia Mică

tu aprinzi în fiecare dimineață

filamentele de wolfgang subțire ale neuronilor mei

care îmi luminează ca o lanternă marină subconștientul

și eu am turnat peste tine alcool știind mult prea bine

că moartea cea mare va veni într-o zi din Asia Mică

pe buzele tale gingașe de sugar la sân am turnat

horincă de creangă din Maramureș cu mărgele amare

peste caliciile atât de fragile de miraculoasă passiflora

am turnat alcoolul tare ca focul

tare ca focul ladului alcoolul

deși am știut că moartea cea mare va veni mâine din Asia Mică

și tu te-ai chircit în creierul meu, Dumnezeuule

și mi-ai tras dinăuntru zgârciul materiei mele cenușii

în crisparea ta tot mai lăuntrică

de pe fundul oceanelor din întunecatului centru astral

al creierului meu tu m-ai tras către tine

și m-ai implorat prăbușit pe recile particule elementare

eu sânt Domnul Dumnezeuul tău

în genunchi te rog cu toți morții mei te rog

nu mai turna peste inima mea vie alcool

moartea cea mare va veni zi și noapte din Asia Mică

Ion Zubașcu: între estetica morții și etica vieții

Scris de Vasile Gogea

Joi, 08 Iulie 2010 10:23 - Ultima actualizare Joi, 08 Iulie 2010 10:36

AUTOR: Vasile Gogea

SURSA: [Vasile Gogea Blog](#)